

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 269/2025
08.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужилаца-противтужених АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Душан Лазаревић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца АД „Електропривреда Србија“, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 617/24 од 13.02.2024. године, у седници одржаној 08.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 617/24 од 13.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 617/24 од 13.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4121/19 од 25.05.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је правно ништав и да не производи правно дејство члан 4. Споразума о престанку радног односа бр. ... од 27.12.2016. године закљученог између тужиоца-противтуженог ББ и туженог-противтужиоца. Ставом другим изреке, утврђено је да је правно ништав и да не производи правно дејство члан 4. Споразума о престанку радног односа бр. ... од 28.12.2016. године закљученог између тужиље-противтужене АА и туженог-противтужиоца. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиоцу – противтуженом ББ на име накнаде штете због мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа исплати 62.500,00 динара са законском затезном каматом од 13.01.2017. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиљи – противтуженој АА на име накнаде штете због мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа исплати 62.500,00 динара са законском затезном каматом од 13.01.2017. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражио да му тужиоци – противтужени на име дуга исплате по 62.500,00 динара са законском затезном каматом од 30.12.2016. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиоцима –

противтуженима солидарно надокнади трошкове парничног поступка у износу од 231.350,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 617/24 од 13.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 4121/19 од 25.05.2023. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 4121/19 од 25.05.2023. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 449.362,50 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 107.800,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени-противтужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном пресудом по тужби тужилаца-противтужених је утврђење ништавости одредби члана 4. споразума о престанку радног односа које се односе на умањење стимулативне накнаде и исплата тужиоцима мање исплаћене отпремнине због одласка у пензију, а по противтужби туженог-противтужиоца је исплата на име дуга. Нижестепеним одлукама је усвојен тужбени захтев тужилаца, док је противтужбени захтев туженог одбијен као неоснован. Донете пресуде су у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда. Ревизијски суд је, одлучујући у истоветним чињенично-правним споровима, изразио правни став да послодавац није овлашћен да умањује отпремнину за висину неисплаћеног дела зајма а отписом потраживања по основу зајма запосленима код туженог, отпао је и правни основ потраживања туженог-противтужиоца према тужиоцима на име дуга. Из ових разлога не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па како нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, то је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете је поднета 30.12.2019. године. Тужбу су поднели тужиоци који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде у конкретном случају за сваког од тужилаца износи од по 62.000,00 динара, колико износи и вредност спора противтужбе, па како појединачно тражене вредности главног захтева не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе то ревизија туженог није дозвољена.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. Закона о парничном а вредност предмета спора која се ревизијом побија не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић